

Arrest

nr. 148 402 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 30 november 2009 wordt voornoemde aanvraag geactualiseerd.

Op 20 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.03.2009 (met actualisatie d.d. 30.11.2009) te Dilbeek werd ingediend door :

N., B. (R.R.: ...) nationaliteit: Tunesië geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij BVBA S. d.d. 20.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 08.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels Gewest dd. 28.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Betrokkene beroept zich verder op zijn langdurig verblijf sinds eind 2000 en zijn lokale verankering. Hij tracht deze aan te tonen en legt een arbeidscontract voor, getuigenverklaringen, een kopie van zijn diploma, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen, een werkaanbieding bij BVBA C., een werkaanbieding bij B. SPRL, een attest van de gemeente Beauraing en een document van vervoersmaatschappij De Lijn. Hij haalt ook aan dat hij geruime tijd een relatie en trouwplannen zou gehad hebben met een Belgische vrouw, dat hij mede hierdoor volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij een perfecte kennis zou hebben van het Frans, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zou opgebouwd hebben en dat hij als volledig geïntegreerd beschouwd kan worden. Echter, hierbij dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds eind 2000 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene beweert in zijn aanvraag ook dat hij een onredelijk lange asielprocedure gehad zou hebben. Echter, uit het administratief dossier is gebleken dat betrokkene nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Dit element vormt bijgevolg geen grond tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene onmogelijk kan worden aanzien als een gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid, dat hij zich nooit schuldig zou hebben gemaakt aan enig strafbare gedraging en dat hij nooit in aanraking zou gekomen zijn met de politie en/of gerechtelijke overheden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Voorname besissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 31 januari 2012.

1.2. Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorname besissing wordt eveneens op 31 januari 2012 ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de

middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend vóór 5 oktober 2011 (datum van het arrest van de Raad van State nr. 215.571 waarin gesteld wordt dat de regularisatie-criteria geen bindende voorwaarden zijn) verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt : vóór of na 5 oktober 2011.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch na het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 niet meer, louter omwille van het gevelde arrest waarin gesteld wordt dat de voornoemde regularisatie-criteria geen bindende voorwaarden zijn.

Dat de termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast wordt op deze aanvragen. Dat de beslissingstermijn kan beïnvloed worden door elementen die strikt genomen niets met het dossier te maken hebben zoals een aantal omstandigheden en factoren binnen de administratie (ziekte of afwezigheid van de dossierbehandelaar, vergissingen, achterstand,...).

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium maar is het resultaat van toeval. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat het toepassen van de rechtspraak van de Raad van State op hangende dossiers die waren ingediend vóór 5 oktober 2011 haar een terugwerkende kracht geeft die in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat de aanvragen van een verzoek conform artikel 9bisVw. de gerechtvaardigde verwachting heeft dat zijn dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dat door de nieuwe rechtspraak toe te passen op de aanvragen die werden ingediend vóór 5 oktober 2011, de voorwaarden voor regularisatie achteraf gewijzigd worden, wat de aanvrager niet kon voorzien en waarop hij dus niet kon anticiperen.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, nu verzoeker zijn aanvraag conform artikel 9bis Vw. heeft ingediend op 10 maart 2009 en geactualiseerd heeft op 30 november 2009.”

3.1.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog in het eerste middel opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker geeft aan dat hij zijn aanvraag heeft ingediend vóór 5 oktober 2009, zijnde de datum van het arrest van de Raad van State nr. 215.571 en betoogt onder verwijzing naar een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel dat personen die zich in een identieke situatie bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend vóór 5 oktober 2011 verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt, vóór of na 5 oktober 2011; dat het gaat om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch na het arrest van de Raad van State d.d. 5 oktober 2011 niet meer, louter omwille van het gevelde arrest waarin gesteld wordt dat de voornoemde regularisatiecriteria geen bindende voorwaarden zijn; dat de termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt, aldus bepalend is voor de

criteria die toegepast wordt op deze aanvragen; dat de beslissingstermijn kan beïnvloed worden door elementen die strikt genomen niets met het dossier te maken hebben zoals een aantal omstandigheden en factoren binnen de administratie (ziekte of afwezigheid van de dossierbehandelaar, vergissingen, achterstand,...); dat het verschil in behandeling dan ook niet berust op een objectief criterium maar het resultaat is van toeval en dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

3.1.2. De Raad dient in dit kader inderdaad op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoeker blijft in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er immers op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Tevens betoogt verzoeker dat het toepassen van de rechtspraak van de Raad van State op hangende dossiers die waren ingediend vóór 5 oktober 2011 haar een terugwerkende kracht geeft die in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel; dat de aanvragen van een verzoek conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet de gerechtvaardigde verwachting heeft dat zijn dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag; dat door de nieuwe rechtspraak toe te passen op de aanvragen die werden ingediend vóór 5 oktober 2011, de voorwaarden voor regularisatie achteraf gewijzigd worden, wat de aanvrager niet kon voorzien en waarop hij dus niet kon anticiperen.

De Raad wijst er op dat het rechtszekerheidsbeginsel niet dienstig kan worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskening van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

De schending van het gelijkheidsbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 1991), artikel 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat de veelvuldige bewijzen van een perfecte integratie van verzoeker in de maatschappij niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Dat meer bepaald het feit dat verzoeker sedert eind 2000 in België verblijft, hij vloeiend Frans spreekt, hij een aantal Nederlandse cursussen volgde, hij werkwilgig is en een arbeidscontract en diverse werkaanbiedingen voorlegt, hij geruime tijd een relatie had met een Belgische vrouw, hij getuigenverklaring voorlegt van vrienden en kennissen en hij volledig geïntegreerd is, 'geen grond tot regularisatie kan vormen'.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

" Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule ("Echter, hierbij dient opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen") de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Immers, er wordt door verweerder nergens afdoende gemotiveerd waarom het jarenlange verblijf van verzoeker, zijn doorgedreven integratie, mogelijkheden tot tewerkstelling, Franse en Nederlandse taalkennis, zijn voormalige relatie met een Belgische vrouw en duurzame sociale bindingen niet voldoende zouden zijn om een regularisatie van zijn verblijf toe te staan.

Dat aan verzoeker, na meer dan 11 jaar gedoogd verblijf in België door verweerder een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat verzoeker in maart 2009 een aanvraag conform artikel 9bis Vw. heeft ingediend en deze in november 2009 geactualiseerd heeft en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen in januari 2012. Dat verweerder dus bijna 3 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande zijn verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

Dat door een dergelijk dralen verzoeker zich in tussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken. Verzoeker had er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat hij verder hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de redelijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoeker gedurende 11 jaar in de samenleving kon integreren, zodat bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw. verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2000 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoeker beide landstalen spreekt en werkaanbiedingen heeft, dat verzoeker goed aanvaard is, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudig weg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan, zonder verdere motivering.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie kunnen vormen.

Waar verzoeker meent dat verweerder nalaat te motiveren waarom het jarenlange verblijf van verzoeker, zijn doorgedreven integratie, mogelijkheden tot tewerkstelling, Franse en Nederlandse taalkennis, zijn voormalige relatie met een Belgische vrouw en duurzame sociale bindingen niet voldoende zouden zijn om een regularisatie van zijn verblijf toe te staan, merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering voor de overheid niet inhoudt dat de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moeten worden vermeld. De overheid dient niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing de motivering niet beperkt tot "*Echter hierbij dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen*", zoals verzoeker voorhoudt, meer bepaald wordt gesteld:

"Betrokkene beroept zich verder op zijn langdurig verblijf sinds eind 2000 en zijn lokale verankering. Hij tracht deze aan te tonen en legt een arbeidscontract voor, getuigenverklaringen, een kopie van zijn diploma, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen, een werkaanbieding bij BVBA C., een werkaanbieding bij B. SPRL, een attest van de gemeente Beauraing en een document van vervoersmaatschappij De Lijn. Hij haalt ook aan dat hij geruime tijd een relatie en trouwplannen zou gehad hebben met een Belgische vrouw, dat hij mede hierdoor volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij een perfecte kennis zou hebben van het Frans, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is, dat hij een grote kennissen- en vriendenkring zou opgebouwd hebben en dat hij als volledig geïntegreerd beschouwd kan worden. Echter, hierbij dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land

naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds eind 2000 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.”

Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing met een stereotiepe en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt, dient geduid te worden dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Bovendien, in de mate dat niet elke aangegeven nuance wordt opgenomen in de motivering, betekent dit niet *ipso facto* dat de motivering niet afdoende en draagkrachtig zou zijn.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, noch wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er in dit kader ook op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Waar verzoeker verwijst naar zijn jarenlange verblijf in België, zijn doorgedreven integratie, mogelijkheden tot tewerkstelling, Franse en Nederlandse taalkennis, zijn voormalige relatie met een Belgische vrouw en duurzame sociale bindingen en betoogt dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enige overlast heeft veroorzaakt en dat hij aanvaard is en geïntegreerd is in de Belgische samenleving, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van bepaalde elementen die hij in zijn aanvraag aanvoerde en nalaat de concrete motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.2.3. Waar verzoeker betoogt dat de redelijke termijn voor de behandeling van de aanvraag van verzoeker niet werd gerespecteerd, wijst de Raad er op dat door de vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. De gemachtigde van de staatssecretaris dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, kan een behandelingstermijn zoals *in casu* niet als onredelijk lang worden beschouwd.

Tevens merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf kan gehaald worden.

Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het feitenrelaas dat verzoeker in oktober 2000 in België is aangekomen, doch pas in april 2008 een aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de schending

van de redelijke termijn ertoe leidde dat verzoeker gedurende 11 jaar in de samenleving kon integreren en hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien aangezien verzoeker zelf meer dan 7 jaar heeft gewacht om een eerste aanvraag in te dienen.

Aangaande het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker eveneens geschonden acht, legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

De schending van de redelijke termijn, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de schending van het privéleven.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat, hoewel er geen recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, het uitblijven van een beslissing binnen een redelijke termijn, gelet op de verdere integratie van verzoeker in de samenleving, een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het privéleven.

Verzoeker verblijft gedurende meer dan 11 jaar in België en heeft in al die jaren zijn leven alhier verder uitgebouwd. Thans wordt zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf geweigerd en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat een uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten, zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (EHRM, 21 april 2005 Yusuuf / Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de ongegrondheidsbeslissing (en bijgevolg het bevel om het grondgebied te verlaten) niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privéleven - meer bepaald zijn verblijf sedert 2000 in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd - geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij volledig geïntegreerd is en hij ook werkwilbig is, zodat hij o.m. geenszins ten laste zal vallen van de staat.

De beslissing is dus onevenredig/niet-proportioneel in het licht van de bescherming van het privé-en gezinsleven uit het art. 8 E.V.R.M. en het recht op een menswaardig bestaan."

3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé-en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf van meer dan drie maanden en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2. *In casu* betoogt verzoeker dat, hoewel er geen recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, het uitblijven van een beslissing binnen een redelijke termijn, gelet op de verdere integratie van verzoeker in de samenleving, een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het privéleven; dat hij gedurende meer dan 11 jaar in België verblijft en in al die jaren zijn leven alhier verder heeft uitgebouwd en dat de ongegrondheidsbeslissing (en bijgevolg het bevel om het grondgebied te verlaten) niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privéleven - meer bepaald zijn verblijf sedert 2000 in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd - geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing, verzoeker heeft immers aangetoond dat hij volledig geïntegreerd is en hij ook werkwilbig is, zodat hij o.m. geenszins ten laste zal vallen van de staat.

De Raad wijst er op dat verzoeker niet aanvoert dat hij in België een gezinsleven zou hebben.

De Raad wijst er verder op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan ingeroepen worden ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verzoeker toont *in casu* niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om in zijn land van herkomst of elders te verblijven.

Verzoek kon, gelet op zijn illegale verblijfssituatie, ook niet onwetend zijn dat deze precaire, onwettige verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van het privéleven in België vanaf het begin precair was. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v.

Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten, blijkt voorts ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Het feit dat verzoeker de omstandigheden anders apprecieert dan de gemachtigde van de staatssecretaris is voorts geen middel waaruit de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS